

Evrim Altuğ

No. 5

‘Küratörlük’ üzerine bir ayraç | Evrim Altuğ

Hayatlarımızın ilk (organik) küratörleri, anne ve babalarımız mıydı?

Kaç inorganik küratörümüz var? *Felsefe, din, politika, sosyoloji...* bu alanların hemen hepsinin başrollerinde, her nedense hep ataerkil bir üretkenlik, mirasçılık yok mu?

Keza, her birimizin hayatı, anne - babalarımız eş küratörlüğünde, yazgı vakfının bir ömürlük sponsorluğunda düzenlenen, gösterdiğimiz ‘*performans*’ sanatı¹ ile özgünlüğüne kavuşan bir nevi ‘*happening*’,² yani topyekûn, biricik sanat yapıtı olarak kabul edilebilir mi? (*Burada elbette, herkese ‘anne babası olmak zorunda’, kabilinden, saçma, ayırıcı, hatta ırkçı, faşizan bir kaideyi yutturmaya çalışmayalım. Bu hayat perdesini, anne veya babaları olmadan aralayanları da, saygıyla, unutmayalım...*) Dolayısıyla, süt - öz - üvey anne babalarımızın vb., bize verdikleri isimler de, yazgılarımızdan (kavramsal çerçevelerimiz kabilinden) sayılmalı mı?

Geçtiğimiz günlerde, ulus - aşırı, saygın bir sanal ve basılı / sanat gazetesinin³ makalesinde, 2022’de yapılacak 10’uncu Bükreş Bienali için ‘yapay zekâsı’na güvenen bir siber uygulamanın seçildiği yazıldı. O halde, oto-küratik / otokratik bir darbe midir bu yapılan diye sormadan, edemiyorum. Zaten sanallaşan, sinsî bir sözde kamunun, iktidarı ele alış tarihi mi? Eski sosyalist, yeni Avrupalı Romanya’nın başkentinde yapılacak bienalde, kültür ve sanatın siber-kayyım’a devri midir, bu yaşanan?

Aslında bu karara da şaşmamak gerekiyor. Bugünkü veri tröstlerinin (Twitter, Facebook, Google, Instagram, Netflix, Spotify) hemen hepsinin birer kültür ve sanat departmanı bulunuyor. Tıpkı finans tröstleri ve hükümetlerin yaptığı gibi, onlar da tercihleriniz doğrultusunda ‘en iyi h(ez)imeti’ vermek üzere, sizi kendisine bağlayıp, elektronik göz ve kulak oluyor.

¹ <https://www.britannica.com/art/performance-art>

² <https://www.britannica.com/art/Happening>

³ <https://www.theartnewspaper.com/news/the-tenth-bucharest-biennale-to-be-curated-by-an-ai-programme-called-jarvis>

A bookmark on ‘Curating’ | Evrim Altuğ

The first (organic) curators of our lives, are they our mother and fathers?

How many inorganic curators do we have? *Philosophy, religion, politics, sociology...* Isn’t there always a patriarchal productivity, heirship at the center of these disciplines?

Likewise, can we think of each of our lives as ‘*performance*’ art¹ and original ‘*happening*’², meaning a total, unique artwork, co-curated by our parents, and in the life-time sponsorship of the foundation of faith (Let’s not lean on the ridiculous, discriminatory, even racist and fascist norm of ‘everyone has to have parents. Let us remember those who lift the lid off this world without their mothers or fathers, in great respect...)? Thus, should the names give to us by our god-birth-step mothers and fathers or others, be recognized as part of our faith (*our conceptual framework*)?

In the recent days, an article on a transnational, prestigious, online and in-print art magazine³ announced that a cyber application with a strong ‘artificial intelligence’ was appointed for the 10th Bucharest Biennial that will take place in 2022. I can’t help to wonder whether this is an auto-curatic/autocratic coup d’état. Is it the history of a so-called public that is already digitalized, claiming power? What is happening at this biennial taking place in the capital of the old-socialist and new-European Romania, is this transfer of power from culture and arts to a cyber-guardian?

In reality, we should not be surprised by this decision. Almost all of the data trustees of today (Twitter, Facebook, Google, Instagram, Netflix, Spotify) have art and culture departments. Like our financial trustees or governments, they connect you to them, be an electronic eye watching over you to provide ‘the best service/defeat’ following your previous choices.

¹ <https://www.britannica.com/art/performance-art>

² <https://www.britannica.com/art/Happening>

³ <https://www.theartnewspaper.com/news/the-tenth-bucharest-biennale-to-be-curated-by-an-ai-programme-called-jarvis>

Yine buna şaşırılmamak gerekiyor. Sanatın robotlar veya makineler tarafından sıkça üretildiği de, yakın geçmişte bakıldığında zaten görülüyor. Nitekim aylar önce, ‘Drone’lar aracılığıyla devasa bir duvar resmi üretildi. Peki onu üretene mi asıl sanatçı demeli, yoksa ona o siparişi veren, bir ‘komisyoner’ / yapıt siparişi sahibi mi, ya da küratör mü?⁴

Yıllar önce İstanbul’da sanatçı Burak Delier, bu konuda önemli bir performatif yapıt ortaya koydu. Koleksiyoner Saruhan Doğan, Delier’in emeğini yüzde yüz hükümlerle edinerek, tamamen kendi ‘istediği bir yapıt’ ona ürettirdi. Aslında Delier’in ayna etkisini vurguladığı durum, sanat tarihinde hazır nesne gibi, bir hazır öznenin de bugün gittikçe rutine dönüşen bir meta halini almışlığı, bir nevi köle - efendi, işçi - işveren ilişkisinin, fuarlardan sergilere, bienallerden yarışmalara sürüklendiği idi.⁵

Bu koşullarda, eleştiri de giderek ‘öz-eleştiri’ / ‘auto-criticism’ noktasına mı dayandı? Roma arenalarındaki iki parmak hâlâ, boş tribünlerde, iktidarda çınlamakta mı? Hani, şu bilgisayar sorgu ekranlarında size soruyu anında duvar tenisi gibi yapıştıran ‘olası neticeler’i kastediyorum: “Bunu mu demek istediniz?”

Siber kitlenin çılgınlıkları: *Evet! Hayır!*

Hepimizin kendimiz ve kafamızdaki ‘öteki’ herkesin küratörü olduğunu kabullenmeden önce, buyurun; Küratörlük tarihine bir kere daha bakalım:

Küratör, Latince kökenli, ‘bakım için,’ anlamına gelen ‘*curare*’ kelimesinden türeyerek ortaya çıkmış bir kelime. Türkiye Dil Kurumu (TDK) ise, ‘küratör’ sözcüğünü ‘*müze, kütüphane, sergi, hayvanat bahçesi vb. yerleri yöneten ve etkinliklerini düzenleyen yetkili kimse*’ olarak tariflemiş.⁶

Yine, Roma İmparatorluğu döneminde küratörler, *kendi işlerini idare edemeyen, reşit olmayanlar, akıl hastaları, sağır, engelliler, savurganlar* gibi durumlardan mustarip kişilere atanmışlar. Bir nevi kamusal hizmetkârlık olan küratörlük, yalnızca insanlar adına değil, temizlik, ulaşım ve polislik gibi görevlerde de kendini belli etmiş.

Ardından, Hıristiyan Katolik kilisesi hiyerarşisinde ‘curate’, bir cemaatin başında bulunan, bir bölge ya da mahalle papazına yardım etmekle görevli kişi veya

This either should not surprise us. Looking at the recent past, we see art that was often produced by robots and machines. For example, a few months ago a huge mural was created by ‘Drones’. Who is to be called as the real artist here: the one who produced it, who commissioned it, a ‘commissioner’, the owner of the purchase order, or the curator?⁴

Years ago, Burak Delier created a very important performative work on this subject, in Istanbul. The collector Saruhan Doğan, owning the hundred percent of Delier’s labor, asked him to produce ‘a bespoke work’ for himself. What Delier wants to highlight through its mirror effect is the way a readymade subject, like the ready-made object of art history, is today routinely commoditized, in an almost slave-master, an employee-employer relationship that can be observed in fairs, exhibitions biennials and competitions...⁵

Under these circumstances, has criticism turned into a ‘self-criticism2 / ‘auto-criticism’? The two thumbs of the Roman Arenas, are they still in power despite the empty stands? I mean the ‘possible results’ that are proposed by immediately by the research screens on our computers as if we are in a game of squash: “Did you mean [...]?”

Shouts from the cyber crowd: *Yes! No!*

Before accepting that we are curators of ourselves and every ‘other’ person in our heads, let’s take a second look at the history of curating:

Curator is a word derived from the Latin ‘*curare*’, which means ‘care for’. Merriem-Webster Dictionary defines the word ‘curator’ as *one who has the care and superintendence of something, especially: one in charge of a museum, zoo, or other place of exhibit*⁶.

Again, at the Roman Empire curators were assigned to those *who cannot undertake their daily chores, are underage, mentally ill, deaf, disabled, or lavish*. Curators, like serving a public service, were also seen in roles like cleaning, transportation, and policing other than working on behalf of others.

Later on, ‘curate’ in the hierarchy of the Christian Catholic church, was appointed as the person who leads a church, responsible for assisting the priest of an area

⁴ <https://techcrunch.com/2019/07/05/this-drone-swarm-spray-painted-a-jumbo-size-graffiti-mural/>

⁵ <http://www.pilotgaleri.com/exhibitions/detail/19>

⁶ www.tdk.gov.tr (Türkiye Dil Kurumu resmî sözlüğü, ‘Küratör’ kelime taraması.)

⁴ <https://techcrunch.com/2019/07/05/this-drone-swarm-spray-painted-a-jumbo-size-graffiti-mural/>

⁵ <http://www.pilotgaleri.com/exhibitions/detail/19>

⁶ <https://www.merriam-webster.com/dictionary/curator>

cemaattekilerin ruhlarını koruma ya da iyileştirmekle sorumlu kişi (*cure / cura*) olarak görevlendirilmiş.⁷

Kültür kelimesinin de, tarımdan, ekmekten türediğini nicedir biliyoruz.⁸

Şu halde küratörler için de, *zaman bahçıvanları* tabiri yakışır mı?

Günümüzde küratörler, giderek ‘özelleştiriliyor’. Hal Foster’ın da dediği gibi, yaptığımız (ve yapmadığımız için yaptığımız) tüm tercihlerle, her şey birer ‘küratörlük’^{9/10} ürünü. Yine bugün küratörler, artık yıldızlardan aşağı, aramıza karıştırılıyor. Ünlü sanatçılar, yönetmenler, yazarlar, galericiler, küratörlük tacını takıyor. Takar takmaz da çıplak kalmanın ayrıcalığı, her şeyi yapabilecekleri, söyleyebilecekleri yanılması, çok hoşlarına gidiyor.

Bugün ve yarının, artık her ‘ân’ı belirsiz olduğu için tüm belirginlikleri buzullar gibi erittiği sözde özgürleştirici ekranlarına bencilce kilitlenmiş biz sözde uygar kitleleri adına, en dokunmatik kararları bize hiç sorup danışmadan alabilen, *Le flaneur* olarak, küratör.

Zamanın ruhuna / *Die Zeitgeist* zaman aşırı ‘check-up’ yapan ve onu kendi kendinden bıktırarak hale getiren kimi küratörler yok mu bugün? Bugün üstlendikleri sergi - *exhibit* / engelleme (belli isimleri seçmeme hakkı) - *inhibit* ve yergi / criticism gibi rolleriyle olduğu kadar, neo-liberal iklimte kapitalist dokunulmazlık zırhları altında hizmet eden birer ‘entelektüel sera’ uzmanı gibi muamele görüyor da olmasınlar, sakın?

Aslında bu yönleriyle, halen bir o, bir bu yana seyahat eden birkaç küratörün de, ‘*Türlerin Kökeni*’ peşine düşen Charles Darwin’den bir farkı olduğunu pek düşünmüyorum.

Bu yönüyle küratörler, sürekli aynı Macar zekâ küpüyle (Rubik Küpü) oynamaktan bıkmayan, oyunu bilerek uzatan birer çocuğa da benziyorlar. Oyunu bitirirlerse, okula, ödevleri başına ya da yatağa tekrar dönmek istemeyen birer çocuğa... Böyle diyorum, çünkü onlar bu oyunu uzatıp, küpteki renkler ve olasılıkların ifade çeşitliliğiyle mesut oldukça, bizlerin de buna tanıklığının zevki artıyor. ‘Çocukla çocuk olmanın’ özgürlüğü üzerimize sığıyor. Tıpkı, alarmla uyanmak istemeyen, onu sürekli dangır dungur kapatan bet hallerimizdeki gibi, o renkten / yapıttan /

or neighborhood or for protecting and healing the souls who belong to the church (*cure/cura*)⁷.

We have known for a long time that the word culture comes from agriculture and cultivating⁸.

Can we then call the curator as the *gardener of time*?

Today curators are getting more and more ‘privatized’. As Hal Foster says, with all the choices we make (and do not make), everything is ‘curated’^{9/10}. Today the curators, are not starts anymore, they live amongst us. Famous artists, directors, writers, gallerists, they all put the hat of a curator. The moment they put this hat on, with the privilege of being naked, they enjoy the illusion that they can do and say anything.

The curator as le *flaneur*, who takes the most touch-operated decisions on the behalf of the so-called civilized crowds who the most-selfishly locked on our ‘liberating’ screens that melt all evidence like ice-bergs because each ‘moment’ is ambiguous without consulting us.

Aren’t there curators today that who excessively check-up the on the zeitgeist and make it sick of itself? With their role of exhibition/exclusion (the right of not selecting some names) – inhibition and critique/ criticism, may they are treated as ‘intellectual greenhouse’ specialists who serve the neo-liberal climate under their capitalist armor of immunity?

In respect to these, I do not think that the curator, who is traveling from one destination to the other, is not very different than Charles Darwin in search of the ‘*Origin of Species*’.

Curators of this type are like kids who never get tired of playing with the same Rubik’s Cube, who intentionally prolong the game. A kid who does not want to go back to school, homework, or bed when the game ends... I’m saying this because as the game gets longer, as he enjoys the variety of the colors and possibilities on the cube, our pleasure from witnessing it rises. The freedom of ‘being a kid in the candy store’ is reflected in us. Like our grumpy versions that in the morning does not want to wake up with the alarm, that snooze constantly, we are drifting from

⁷ Derya Özdemir, Sanatta Yeterlik Yüksek Lisans Tezi, www.tez.yok.gov.tr

⁸ www.tdk.gov.tr (Türkiye Dil Kurumu resmî sözlüğü, ‘Kültür’ kelime taraması.)

⁹ <https://news.artnet.com/art-world/exhibitionists-what-comes-after-farce-1865298>

¹⁰ <https://www.versobooks.com/books/3170-what-comes-after-farce>

⁷ Derya Özdemir’s Graduate Thesis in Arts , www.tez.yok.gov.tr

⁸ <https://www.merriam-webster.com/dictionary/culture>

⁹ <https://news.artnet.com/art-world/exhibitionists-what-comes-after-farce-1865298>

¹⁰ <https://www.versobooks.com/books/3170-what-comes-after-farce>

anlatıdan diğerine, motifli yorganın sürekli ılık yerlerini ararcasına sürükleniyoruz ve koca Dünyaya sırtımızı dönüyoruz: Kime ne? / Who cures - cares?

Dünyayı yeri gelince bir astronom, yeri gelince arkeolog, yeri gelince sosyalist veya kapitalist olarak deneyimlemek, küratörler için pek de fark etmiyor. Birer varlık ‘model’i olarak küratörler, tayin ettikleri ideolojik, estetik, politik ve tarihsel tasarımın canlı mankenliğini de gururla üstleniyor.

Bu yönüyle yine küresel ‘birinci lige’ oynayan küratörler, bana havaalanlarından yalnız kendilerini özel izinle geçirebilen, ancak kimsenin tam kapasitede kullanmadığı, çünkü sahip olmadığı - tarafsız! - İsviçre ordu çakıllarını da çağrıştırıyorlar. Birçok bankanın da orada tarafsız olduğunu unutmadan, hatırlatayım istedim.

Ya da haklarını yemeyelim: Pek çok usta küratör, bana Godard, Demirkubuz, Fassbinder, Tarantino, Fellini, Antonioni, Kubrick, Pasolini, Haneke, von Trier veya Tarkovski ile nicesi gibi ‘auteur’ları anımsatıyor.

Yani, algılayabilen, hazmedebilen zekâ ve yürekler için, bu isimlerin hemen hepsinin yapıtları, kendi içinde katlandıkça, çoğaldıkça artan bir evrenin bonkörlüğünü bulduruyor.

Bu isimler, art arda düzenledikleri bienal ve sergileriyle, yazı ve eleştirileriyle son İstanbul Bienali’ndeki küratör-düşünür Nicolas Bourriaud’nun ‘ilişkisel estetik’ dediği türden bir aydınlanma açık büfesi doygunluğunu tattırıyor... Görsel birer kamusal alan peyzajı üretiyor.

Kendilerine kovanlarının bekası ve verimliliği adına çalışkan arılar olarak hiç yaklaşmamalı, ama bin bir emekle ürettikleri sergilerinden / kovanlarından da ballandıra ballandıra bahsetmeli miyiz?

Peki. Küratörler, günümüzde düşünce özgürlüğünü birer kıdem tahvili gibi, seçtikleri veya kutsadıkları her (merhum veya yaşayan) sanatçının duyarlılığı nezdinde, Dünyanın bir yanından öte yanına doymaksızın transfer eden birer vicdan spekülâtörü müdürler?

Dünya küratörlük arenasına bakınca, bazı isimlerin neo-liberal, kapitalist piyasanın - muhafazakâr - çıkarlarına hizmet eder bir pozisyon ortaya koymadıklarını kim iddia edebilir?

one color/work/narrative to the other, almost like we are searching for the warm spots in bed and we turn our back to the entire world: Who cares? / Who cures?

It does not matter for the curators to experience the world as an astronomer, an archeologist, a socialist or capitalist when the time arrives. Curators as a ‘model’ of existence are proudly assuming the role of being live models for the ideological, aesthetic, political, and historical designs that they designate.

In this way the curator’s who play in the global ‘premier league’, remind me of the –neutral!- Swiss army knives, that can only be admitted to airports via special permissions, but that no one uses them to their full capacity because they can’t possess one. I also wanted to remind you that many of the banks there are neutral as well.

But let us give them their fair share: Many of the star curators remind me of the ‘auteur’s like Godard, Demirkubuz, Fassbinder, Tarantino, Fellini, Antonioni, Kubrick, Pasolini, Haneke, Von Trier, or Tarkovski.

For the minds and hearts that can perceive and digest, the works by all of these names, present a bountiful universe that gets bigger as it multiplies, proliferates.

These names, with their consecutive biennials and exhibitions, writings and criticism, are offering the satisfaction of an open buffet of enlightenment, something that the curator-thinker of the last Istanbul Biennial Nicolas Bourriaud would call as ‘relational aesthetics’ ... They produce a visual landscape of public space.

Shall we not look at them as industrious bees working for the perpetuity and productivity of their hives, but keep praising the exhibitions/hives that they are pouring so much hard work in?

Ok. Are the curators, like the seniority allowances of the freedom of speech, speculator of conscience that at the precision of each artist (deceased or living) that they select or consecrate, transfer them from one point of the world to the other?

Looking at the global arena of curators, who can allege that some of the names are not in a position that serves the – conservative – interest of the neoliberal, capitalist market?

Sözgelimi, Dünyanın en saygın bienalleri bile, ulusal pavyonlarda ne kadar ‘gerçekçi, vahim ve acil’ içerikleri önümüze serse dahi, neticede maddi kaynağını petrol veya tütün ya da finans tröstlerine borçlanabiliyor.

Barış, özgürlük ve insan hakları diye yırtınan bir kurum, bir yandan da küfürler yiyen sabıkalı iktidarlar için silah, petrol veya hukuksuz kamusal projelere dayalı anlaşmalara imza atabiliyor. Zaten bu durum, son zamanlarda giderek artan izleyici ve üretici (sanatçı, sanatsever, inisiyatif) farkındalığıyla ayyuka çıkmış vaziyette.¹¹

Yani, günümüz ‘trend’ ifadesiyle, zaten on yıllardır ‘freelance’ olarak hizmette bulunan küratörlerin haklarını da elbette teslim etmek gerekiyor. Demokratik, çoğulcu bir dünyanın varoluşuna ellerinden geldiğince katkıda bulunan bu fatih-kâşifler, yeri gelince öncü Harald Szeemann gibi, ABD’nin kültür emperyalizmine kafa da tutuyor. Ama Balkan trajedisini gündeme getiren Kan ve Bal gibi sergileriyle, Avrupa’nın da medeniyetinin kulağını çekmeden geri kalmıyor. Bize, yirmi yıl öncesinden, bugünü ‘*Şimdi yerel olanın, küresel olanla karşı karşıya geldiği bir dönemdeyiz,*’ diyerek, purosunu tütürürken bilgece fısıldayabiliyor.¹²

Küratörler biraz da, zaman denen zehirli Baldıran şarabını hepimizden önce içip, Sokrates’vari bir bilgelikle etkisini ölümüne sınavan kimseler sanki.

Sanırım bu sebeple değerlerini anlamak da, o şarabı kendilerinin kadehine döken mi, yoksa ‘Arkadaşım, ben bu savunmaya tüm varlığımla, kendi inisiyatifimle kefilim,’ diyerek devralan mı olabileceğine karar verebilmekten geçiyor.

Yani küratörlük, işi - yapıtı / *work* ciddiye alana, serginin önünde de, arkasında da bir ölüm kalım meselesi. Yapıtı, sanatçıyı, küresel kültür ekonomik pazarında kimi yerde dilim dilim de satılan tarihi öldürmek, ironik biçimde, ancak bizler onu hatırladıkça mümkün olabiliyor.

Dolayısıyla bugün (ve yarın da) Küratörler, gezdiğimiz sergilerinde önünde kala-kaldığımız ‘iş’imize gelince birer mesih, gelmeyince biteviye günah keçisi muamelesi görüyor.

For example, even the most prestigious biennials in the world, which expose ‘realist, grave and urgent’ contents in the national pavilions, can financially rely on loans from oil or tobacco or finance trusts.

An institution that shouts out for peace, freedom, and human rights, can sign agreements with those who lean on arms, oil, or illegal public projects of the cursed criminal holders of power. This situation is already revealed with the increasing awareness of the audience and producer (artist, art-lover, initiative)¹¹.

In other words, we have to give the curators who have worked, using the ‘trendy’ expression, ‘freelance’ for decades their fair share.

These invader-discoverers who contribute to the existence of a democratic and diverse world as much as they can, at times challenge the cultural imperialism of the USA like the pioneer Harald Szeemann. But he also pulled the ear of European civilization through exhibitions like *Blood and Honey* that scrutinized the tragedy in the Balkans. He wisely whispers to our ears today, from 20 years ago, smoking his tobacco pipe: ‘*Now is the time in which the local is standing against the global*’¹².

Curators are people who drink the poisonous wine of time first, and who test its deathly effects with a pearl of Socrates-like wisdom.

Because of this, to understand their values lies in the decision of being the one who pours this wine for themselves, or who says ‘Man, I’m, with all my existence and through my initiative a guarantor of this idea’.

Meaning, curating is a matter of life or death, in front and behind the closed doors of the exhibition, for those who take the work seriously. To kill the work, artist, and history that are sold in the market of the global cultural economy in bits and pieces is ironically only possible as we remember them.

Thus today (and even tomorrow), the curators are treated as messiahs when the things that struck us in their exhibitions ‘work’ us, and as scapegoats when they do not.

¹¹ <https://www.nytimes.com/2020/05/26/opinion/museums-investors-art.html>

¹² <http://www.radikal.com.tr/kultur/kuratorluk-onunla-basladi-661666/>

Kapak fotoğrafı: *Kare* (2017) filminden.

¹¹ <https://www.nytimes.com/2020/05/26/opinion/museums-investors-art.html>

¹² <http://www.radikal.com.tr/kultur/kuratorluk-onunla-basladi-661666/>

Cover image: From the movie *The Square* (2017)